

မိုးတော်သူ

ပုတာလကျောင်းတော်သား

စာစဉ် (၃)

နိဒါန်း

စင်းတိမ်းသည် ဝမ်းကျောင်းထံမှာ သိုင်းပညာသင်နေရသည်။ ။

သို့သော် ... သူသည် စိတ်မဝင်စားချေ။

အကြောင်းမှာ ... ဝမ်းကျောင်းသည် သူ့အား လင်္ကာကိုသာ ရွတ်ဖတ်
ခိုင်းသည်။ ။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားခိုင်းခြင်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်
။

လင်္ကာကိုသာရွတ်ဖတ်ရလွန်း၍ ခေါင်းထဲ၌ စွဲနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ကို
ယ်လက်လှုပ်ရှားရခြင်းမရှိသောကြောင့် စင်းတိမ်းမှာ ပျင်းတွဲတွဲဖြစ်
လာလေတော့သည်။ ။

“ဆရာဝမ်း ... လင်္ကာကို ကျွန်တော်အလွတ်ကျက်လို့ ရပါပြီ၊ ဒါကျ
က်ပြီး ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

“ဒီမှာ စင်းတိမ်း ... ငါရတဲ့ အချိန်က (၂) လဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ဘာမှ
ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ရဲ့ ထူးချွန်တဲ့ ပညာကို သင်ကြားချင်ရင် အချိ
န်ရအောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ဆရာဝမ်းက ဘာပညာသင်ပေးမလို့လဲ”

“ချီကုန်း”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ။

“ချီကုန်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“ချီကုန်းဆိုတာ အတွင်းအားတစ်မျိုးကို ခေါ်တာ၊ မြင်နိုင်တွေ့နိုင် စမ်းသပ်နိုင်တဲ့ ပညာတော့ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒီပညာဟာ လင်္ကာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့”

စင်းတိမ်း အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ... ဝမ်းကျောင်း ဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ။

“လင်္ကာကို အလွတ်ကျက်နိုင်မှ သာ ငါသင်ပေးမယ့်ပညာကို အတိမ်းအစောင်းမရှိ လေ့ကျင့်နိုင်မှာ ၊ အံ့ကိုက်နေမှာ ”

ဝမ်းကျောင်းက လေးနက်သော အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က ဒီလင်္ကာကို အားလုံးကျက်မှတ်ပြီးပါပြီ”

ဝမ်းကျောင်းက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် ...

“ကဲ ... ခုအချိန်ကစပြီး မင်းကိုအတွင်းအား လေ့ကျင့်တဲ့ ပညာကို သင်ပေးမယ်”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ။

“ဒီပညာကို ဆရာလိန်ကု သင်ပေးဖူးပါတယ်”

အတွင်းအားပညာကို သင်ကြားခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ စင်းတိမ်း သိပ်စိတ်မဝ
င်စားတော့ချေ။

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“ငါအခု မင်းကိုသင်ပေးမယ့်ပညာဟာ မင်းဆရာသင်ပေးတာနဲ့
တခြားစီပါ”

စင်းတိမ်းသည် စောဒကမတက်တော့ဘဲ မြေပြင်၌
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ငါ အခုသင်ပေးမယ့် ပညာဟာ ရန်သူက ကိုယ့်သွေးကြောကို အပိ
တ်မခံရအောင် ကာကွယ်တဲ့ ပညာပါ”

စင်းတိမ်းသည် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။ ဆက်၍ နားစွင့်လိုက်၏။ ဝ
မ်းကျောင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“အခု ငါမင်းကို ဘယ်သွေးကြောပိတ်မယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်မယ်၊ မ
င်းက ငါသင်ပေးထားတဲ့ လင်္ကာထဲမှာ ပါတဲ့ သွေးကြောအတိုင်း စိတ်ထဲ
မှာ ကိုက်ညီအောင် စဉ်းစားမိရမယ်”

စင်းတိမ်း အနည်းငယ်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ။

“ဆရာ ... ကျွန်တော်လွဲမှားသွားရင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်သွား
မယ်ထင်တယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

“မင်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

ဝမ်းကျောင်းက ယင်းသို့ပြောပြီး ဘေးဘီသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သ

ည် ။

“အခု အနီးတဝိုက်မှာ နှောင့်ယှက်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ တို့ လက်တွေ့စမ်း သပ်ကြည့်ရအောင်”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းကျောင်းသည် စင်းတိမ်းအား တစ်ချက်မျှ အကဲခတ် လိုက်လေ သည် ။ ထို့နောက် ထိုင်နေပုံအနေအထားကို အနည်းငယ်ပြုပြင်ပေးလို က်ပြီး ...

“မင်းမျက်လုံးမှ ဝတ်ထားလိုက်၊ ငါကသွေးကြောရဲ့ နာမည်ကို ပြော လိုက်မယ်၊ သဘောကတော့ အဲဒီသွေးကြောကို တိုက်ခိုက်မယ်၊ မင်းက မဆိုင်းမတွဘဲ ကျက်မှတ်ထားတဲ့ လင်္ကာကိုပြောရမယ်”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းကျောင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

“ကဲ ... မင်းမျက်လုံး မှ ဝတ်ထားလိုက်၊ စတော့မယ်”

စင်းတိမ်း မျက်လုံးမှ ဝတ်ထားလိုက်သည် ။ ဝမ်းကျောင်းသည် အနည်းငယ်စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ စတင်ရေရွတ်လိုက်၏။

“ပီစုသွေးကြော”

စင်းတိမ်းက မဆိုင်းမတွပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

“အတွင်းအား ကာကွယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ပေ့ဟွေ့သွေးကြော”

ဝမ်းကျောင်းက ထပ်မံပြောလိုက်ရာ စင်းတိမ်းက လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

“အာရုံစုဝေး”

ဝမ်းကျောင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်အားရသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာပြန်သည်။ ။

“ပေ့ဟိုက်သွေးကြော”

စင်းတိမ်းက စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ ...

“သွေးလေခုခံ”

ယခုအကြိမ်တွင် ကား ... ဝမ်းကျောင်းသည် ကျေနပ်အားရလွန်းသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းသည် သွေးကြောအမည်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်းကလည်း တုံ့ဆိုင်းလေးကန်ခြင်းမရှိဘဲ လင်္ကာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေရွတ်ပြလိုက်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ... ဝမ်းကျောင်းက လက်ကာပြလိုက်ရတော့သည်။ ။

“ကဲ ... တော်လောက်ပြီ”

သူသည် စင်းတိမ်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မင်း ဘယ်လောက်ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ဆရာ သဘောပေါက်သွား

ပါပြီ”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဝမ်းကျောင်းသည် ကျေနပ်အားရစွာပင် စင်းတိမ်းအားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ကဲ ... စာတွေ့တော့ဟုတ်ပါပြီ၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမယ်”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ။

“ဘယ်လို လက်တွေ့စမ်းသပ်မှာ လဲ”

ဝမ်းကျောင်းက သူ့အားပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

“အခု မင်းရဲ့ သွေးကြောကို လက်တွေ့ပိတ်မယ်၊ ငါကဘယ်သွေးကြောပိတ်မယ်ဆိုတာ သိမသိစမ်းမယ်”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်”

ဝမ်းကျောင်းသည် အင်္ကျီလက်ကိုပင့်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းသည် လျှပ်တစ်ပြက် စင်းတိမ်း၏ မျက်နှာရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ။

စင်းတိမ်းက လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

“ဆရာ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ မိဆင်းသွေးကြောပိတ်မလို့ ဟုတ်လား”

ဝမ်းကျောင်း အံ့သြသွားသည်။ ။

ဆန့်ထားသောလက်ကိုလည်း ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

“အင်း ... ဒီချာတိတ်ဟာ ငါထင်တာထက် အများကြီးထက်နေပါလား”

ဝမ်းကျောင်း အံ့သြတကြီးဖြင့် တွေဝေနေစဉ် စင်းတိမ်းက သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားတာလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“လာမှာ ပေါ့ ... မင်းသတိထားပေတော့”

သူသည် ပြောရင်း လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက် လိုက်လေသည်။ ။ စင်းတိမ်းက လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဆရာက လင်းထိုင်သွေးကြောကို ပိတ်မလို့ မဟုတ်လား”

ဝမ်းကျောင်း ပို၍ အံ့သြသွားရသည်။ ။ သူသည် ဝဲယာလက်ဝါးများကို အပြောင်းအလဲပြုလုပ်ပြီး စင်းတိမ်း၏ သွေးကြောနေရာများ သို့ ထောက် လိုက်လေသည်။ ။

စင်းတိမ်းက တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်မပြတ် ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ။

“နောက်ဟု သွေးကြော ...”

“ကြည့်ထုံသွေးကြော”

“သန်းချန်သွေးကြော”

စင်းတိမ်းသည် ယင်းသို့လှမ်းအော်ပြောရင်း ဝမ်းကျောင်း၏ သွေးကြောပိတ်ပညာများကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းသည် လည်း စင်းတိမ်းက လုံးဝအမှားအယွင်းမရှိအောင်

င် ပြန်လည်ဖြေဆိုနိုင်သည် ကို တအံ့တသြဖြစ်သွားရသည် ။ အားရကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သွားသည် ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား... မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

စင်းတိမ်းမှာ ဝမ်းကျောင်း အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတက်လာမိသည် ။

“ဆရာ ကျွန်တော် ဘယ်နှယ့်လဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်သည် ။

“မင်းသိပ်တော်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ... လိန်ကုက မင်းကို အမိအရဖမ်းထားတာကိုး”

စင်းတိမ်းသည် ပို၍ ဝမ်းသာသွားသည် ။ သူသည် လိန်ကုနှင့် သိုင်းပညာသင်ကြားစဉ်တုန်းက ... အမြဲလိုလိုအကြိမ်းအမောင်းခံခဲ့ရသည် ။

ထို့အတူ ... ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုက မိမိအား အသုံးမကျဟု အပြစ်တင်ပြောဆိုခဲ့သည် ။

ယခု ... ဝမ်းကျောင်းမှာ မူ မိမိအားဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းမပြုသည့်အပြင် ဝမ်းသာအားရချီးကျူးနေသည် ကို ကြုံသောအခါ သူသည် ဝမ်းကျောင်းအပေါ် ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်မိလေတော့သည် ။

စင်းတိမ်းသည် ... ဝမ်းကျောင်းထံမှ သိုင်းပညာရပ်များ သင်ကြားခဲ့ရာ အစပိုင်းတွင် ပျင်းတွဲတွဲဖြင့်စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တစ်စထက်တစ်စ စိတ်ဝင်စားလာသည် ။

တစ်နေ့တွင် ... ဝမ်းကျောင်းသည် သေးငယ်သောဘူးလေးတစ်ဘူးကို ထုတ်ပြလိုက်သည် ။

ယင်းဘူးကလေးသည် ပြောင်လက်လှပနေသည်။ ။

စင်းတိမ်းက သဘောကျစွာဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဆရာလက်ထဲကဘူးက ဘာဘူးလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

“ဒီမူးကိုပေါ့ပေါ့တန်တန်မထင်လိုက်နဲ့ ၊ အင်မတန်ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ ဘူးတစ်ခုပဲ”

စင်းတိမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

“ဒီဘူးကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်စရာကောင်းရတာလဲဟင် ...”

ဝမ်းကျောင်းက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ဒီဘူးကလေးက အသံစုံထွက်တဲ့ ဘူးပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို
ဒီဘူးက လှည့်စားနိုင်တယ်”

စင်းတိမ်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။

နားလည်း မလည်ချေ။

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုပ်မိသည်။ ။

“ဘယ်လို လှည့်စားနိုင်တာလဲဟင်”

ဝမ်းကျောင်းက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။ ။

“မင်းမျက်လုံးကိုပိတ်ထားစမ်း၊ တော်ကြာ ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ
သိလာလိမ့်မယ်”

စင်းတိမ်းသည် မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ... သူ၏ နားထဲသို့ အလွန်သာယာသောအသံများ ဝင်

လာသည် ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအသံကြောင့် သူ၏ အာရုံများ သည် အဝေးသို့ပျံ့သွားလေတော့သည် ။

စင်းတိမ်းသည် တော်အုပ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည် ဟု ထင်မှတ်ရလေသည် ။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည် ။

ယင်းမိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် ...

တစ်ယောက်မှာ တီဟု အင်းဖြစ်ပြီး ...

ကျန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ မော်လင်နာဖြစ်လေသည် ။

မော်လင်နာ၏ မျက်နှာပေါ်တင် ဇာပဝါအုပ်ထားခြင်းမရှိချေ။

တီဟု အင်း၏ မျက်နှာပေါ်၌ သာ ဇာပဝါအုပ်ထားသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

စင်းတိမ်းသည် တီဟု အင်း၏ ဇာပဝါကို ဖြုတ်ကြည့်ချင်သောစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ် ပေါက် လာလေသည် ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ တီဟု အင်း၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ ဇာပဝါအား သွားရောက်ဖြုတ်လိုက်မိလေသည် ။

တီဟု အင်းသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူ့အား တွန်းထုတ် လိုက်လေသည် ။

“ဝုန်း ...”

စင်းတိမ်းသည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည် ။

ရင်ထဲ၌ လည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းကျောင်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည် ။

စင်းတိမ်းမှာ ဘာမျှနားမလည်နိုင်ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေတော့၏။

စင်းတိမ်း၏ နားထဲသို့အလွန် သာယာသောအသံများ တိုးဝင် လာလေသည် ။

စင်းတိမ်းသည် ထိုအသံကြားရသောကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်အတွေးများကြား၌ နစ်မြောသွားရသည် ကို သတိရ လာလေသည် ။

သူသည် အလွန်ရှက်သွားမိသည် ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စိတ်အာရုံကို စုစည်း လိုက်လေသည် ။

ယင်းအခိုက် ...ဝမ်းကျောင်းကသူ့အား စမ်းသပ်၍ တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည် ။

စ င်းတ ဝ်မ ိုးမ ၂၁ အာရုံတစ်ခုလုံးကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းထားသောကြောင့် ဝမ်းကျောင်း တိုက်ခိုက်လာသည် ကို သိရှိခုခံနိုင်ခဲ့လေသည် ။

သို့သော် ... စင်းတိမ်းသည် အတွေ့အကြုံနုနယ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် တစ်ဖက်က သာယာသောအသံ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ခုခံနေရသလို တစ်ဖက်ကလည်း ဝမ်းကျောင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုခုခံနေရလေသည် ။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှူးနောက်နောက်ဖြစ် လာလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူကျက်မှတ်ထားသော လင်္ကာများကို အစီအစဉ်အတိုင်း သတိမရတော့ဘဲ လွဲချော်ကုန်၏။

ထိုအခါ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများ သည် လည်း လင်္ကာပါရည်ညွှန်းချက်နဲ့ အံ့ချော်ကုန်လေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံး သူသည် ဝမ်းကျောင်းထံမှ လက်ညှိုးထောက်လာသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော်လည်း ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ဝမ်းကျောင်း၏ လက်ညှိုးသည် စင်းတိမ်း၏ သွေးကြောသို့ ထောက် ချလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထုံကျင်သွားပြီး ပျော့ခွေသွားလေ တော့သည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းက ကမန်းကတန်းမေးလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ... ဘူးကလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စင်းတိမ်း၏ ကျော ပေါ်သို့ အသာအယာရိုက်ကာ သွေးကြောဖြေပေးလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို အင်္ကျီစဖြင့်သုတ်လိုက်သည်။ ။

“ဘုရား ... ဘုရား ၊ ဆရာရဲ့ ဘူးကလေးက အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ၊ မင်း အခုလိုခံနိုင်ရည်ရှိတာကိုပဲ ငါကျေနပ်လှပါပြီ ၊ မင်းရဲ့ အခြေအနေဟာ ငါထင်ထားတာထက် အများကြီးကို အခြေအ

နေကောင်းတယ်”

စင်းတိမ်းသည် ယင်းစကားကြားရတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“မင်းရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ရတာ နှစ်လဆိုတဲ့ အချိန်နဲ့ လုံလောက်ပါပြီ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ တခြားသိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ တောင် အချိန်ရဦးမယ်ထင်တယ်”

ဝမ်းကျောင်း၏ စကားကြောင့် စင်းတိမ်းမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“သိုင်းလောကမှာ သွေးကြောပိတ်တဲ့ ပညာရှင်တော်တော်များများ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဟာ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမှာ သွေးကြောပိတ်မခံရအောင် ရှောင်တိမ်းကြတာချည်းပဲ၊ ငါကတော့ဒီလို မဟုတ်ဘူး ”

စင်းတိမ်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။

“ဆရာရဲ့ ပညာက ဘယ်လိုထူးခြားပါသလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ငါ အခုသင်ပေးမယ့် ပညာဟာ ... ရှောင်တိမ်းစရာမလိုဘဲ ချက်ချင်းပြန် တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်”

စင်းတိမ်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ။

ဝမ်းကျောင်းသည် သွေးကြောနှင့်ပတ်သက်သော ပညာများကို သေ

ချာစွာရှင်းပြ လိုက်လေသည်။ ။

သိုင်းလောကရှိ သွေးကြောပိတ်ပညာရပ်အသီးသီး၏ သဘောသဘာဝများကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် ဝမ်းကျောင်းက မိမိအပေါ်စိတ်ရောကိုယ်ပါ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် သင်ကြားပေးနေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းကျောင်းအား အထူးပင် လေးစားသွားမိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ...

သူသည် ပို၍ ကြိုးစားလေ့လာသင်ယူလေတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ... စင်းတိမ်းသည် နေ့ဘက်တွင် ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုထံသွား၍ ...

ညနေဘက်တွင် ... ဝမ်းကျောင်းထံမှ အတွင်းအားသိုင်းပညာကို သင်ယူလေသည်။ ။

ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးချေ။

ညဉ့်နက်လာသောအခါ ...

လိန်ကု သင်ကြားပေးသောပညာများကိုလည်း အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်ရပြန်သည်။ ။

သို့ဖြစ်ရာ ... စင်းတိမ်းမှာ မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ။

★

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွားသည်။ ။

ထိုနှစ်လအတွင်း ... မော်လင်နာ၊ တီဟု အင်း၊ လိန်ကု၊ ကူဘွားဘွား
တို့ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေကြသည်။ ။

သူတို့ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြသည် ကိုလည်း စင်းတိမ်း
မသိချေ။

ထိုရက်များ အတွင်း အဘွားအိုထိတက်သည် ဆင်းရှောက်စုနှင့်အတူ
ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအား မကြာမကြာလာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ ။ သို့ဖြစ်
ရာ ဆင်းရှောက်စုသည် စင်းတိမ်း၊ ပုခက်တို့ နှင့်ရင်းနှီးသွားသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်သည် လွန်စွာရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ
ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် အတွင်းအားပညာနှင့်သွေး ကြောပိတ်ပညာရပ်များ
ကိုသာမက ဝမ်းကျောင်းထံမှ ဖမ်းချုပ်သိုင်းပညာရပ်များကိုလည်း
သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ။

သင်ကြားမှုပြီးဆုံးသွားသည် နှင့် ပခုံးပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု
ကျသွားရသလို စင်းတိမ်းသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရလေတော့သည်
။

*

နံနက် ...

ခါတိုင်းရက်များကဲ့သို့ စင်းတိမ်းသည် စိတ်လက်ကြည်လင်စွာဖြင့်
ဝေဒနာရှင် အဘိုးအိုထံထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သည့်အခါ ပုခက်ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရ
လေသည်။ ။

ပုခက်သည် စင်းတိမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်သည် နှင့် ဆီး၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကျင်းယုံ ... မင်းကိုငါ သတင်းကောင်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

စင်းတိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ဘာများ လဲဟ ...”

ပုခက်ကပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

“ခင်ဗျားမပြောရဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောမယ်”

ဆင်းရှောက်စုက အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာရင်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ။

ပုခက်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆင်းရှောက်စုက ခေါင်းကိုကုပ်ရင်း ...

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ဆရာ စဉ်းစားလို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အကြံဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်သာ ပြောထိုက်တယ်”

ပုခက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“ဒါက ... ကျုပ်ဆရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွက် ကျုပ်ကပဲ ပြောထိုက်တယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မည်သို့မျှအလျှော့မပေးဘဲ သူအရင်ပြောမည်၊ ငါအရင်ပြောမည်စသည် ဖြင့် ငြင်းခုံနေလျက်ရှိကြသည်။ ။

နောက်ဆုံး ... ပုခက်က တိဗက်နယ်စကားဖြင့်ပြောသည်။ ။

ဆင်းရှောက်စုက ပြည်မကြီးလေသံဖြင့်ပြောသည်။ ။

သူတို့ သည် တစ်ဖက်လူ၏ စကားကို နားမထောင်ကြဘဲ မိမိပြောလိုရာကိုသာ တဖွတ်ထိုးပြောကြသည်။ ။

စင်းတိမ်းက သူတို့ အားကြည့်ကာ ရယ်မိလိုက်သည်။ ။

“ပုခက် ... တို့ က ဒီမှာ ဆိုရင်အိမ်ရှင်၊ သူက ဧည့်သည် ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဦးစားပေးသင့်ပါတယ်”

ပုခက်က မတတ်သာတော့ဘဲ လက်လျှော့ လိုက်လေသည်။ ။

“ကဲ ... ခင်ဗျားပဲပြောပါတော့”

ဆင်းရှောက်စုက သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ရယ်မော လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ... ခေါင်းကိုပွတ်လိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။ ။

“အမှန်ပြောရရင် ... ဒါကစည်းကမ်းတစ်ခုပါ၊ ရှေးလူကြီးသူမတွေပြောဖူးပါတယ်၊ စည်းကမ်း မရှိရင် ဝိုင်းတဲ့ ဟာလည်း မဝိုင်းဘူး၊ လေးထောင့်ဟာလည်း လေးထောင့်မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ... ကျုပ်တို့ နေပြည်တော်မှာ စည်းကမ်းကိုအလွန်အလေးထားကြတယ်”

ဆင်းရှောက်စုက တရှည်တလျားပြောလိုက်သည်။ ။

သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းဆိုလိုသည် ကို မသိနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် စင်းတိမ်းသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... စကားချီမနေနဲ့ ၊ ပြောစရာရှိတာသာ

တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲပြော”

ဆင်းရှောက်စုသည် ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့်သပ်
လိုက်သည်။ ။

“ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာဟာ အင်မတန်စိတ်သ
ဘောထားကောင်းတဲ့ လူတွေပါ။ ဝေဒနာရှင်ဆရာကြီးကို လေးစားကြ
ည်ညိုကြပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဝေဒနာကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ခုတ
င်ပေါ်မှာ အိပ်နေရပါတယ်”

မဆီမဆိုင်စကားများကြောင့် စင်းတိမ်းမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြ
စ်လာရသည်။ ။ သို့သော် သည်းခံ၍ ဆက်လက်နားထောင်နေမိလေသည်
။

ဆင်းရှောက်စုက စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ... ဆရာကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပျင်းစရာ
ကောင်းနေမလဲလို့ ”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ... ပျင်းစရာကြီးပဲ”

ဆင်းရှောက်စုက ရင်ကိုကော့လိုက်သည်။ ။

“ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာက ဆရာကြီးကို စိတ်
ပျော်အောင် နည်းလမ်းရှာဖွေခဲ့ကြတယ်”

စောစောပိုင်းက စိတ်သိပ်မဝင်စားခဲ့သော စင်းတိမ်းသည် ယခုအခါ
ဆင်းရှောက်စု၏ စကားကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စား လာလေသည်။ ။

ဆင်းရှောက်စုက စကားဆက်လိုက်သည်။ ။

“မနေ့က ကျွန်တော့်ဆရာက နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားလို့ ရလာတယ်”

စင်းတိမ်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဘာအကြံများ လဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ဆင်းရှောက်စုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆရာက ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေကိုလိုက်ဖိတ်ပြီး နောက်ငါးရက်အကြာမှာ ဒီမှာလာပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာကြီးလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

စင်းတိမ်း သည် စကားကြားလိုက်ရပြီးသောအခါ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဆရာလိန်ကုလည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည် နှင့် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲရောက်သည် နှင့် သူသည် ထိတက်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ လှုပ်ယမ်းပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဘွားဘွား၊ ကျွန်တော့်ဆရာအပေါ် အခုလိုစေတနာထားတာ တွေ့ရတဲ့ အတွက် ဘယ်လိုဝမ်းသာမိမှန်းတောင်မသိဘူး”

ထိတက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ မင်းဆရာနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာ နှစ်တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတ

ယ်၊ မင်းတောင် ဒီလောက်သံယောဇဉ်ရှိနေရင် ငါတို့လို နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ဒါထက် ပိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိတော့မှာ ပေါ့”

တိတက်က လွမ်းဆွေးတသဖွယ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

စင်းတိမ်းရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ။

“ဆရာမှာ မိတ်ဆွေတွေအများကြီးရှိပါတယ် ... ဘွားဘွားတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့ကိုလာကြည့်တာ”

ထိတက်က လက်ကာပြလိုက်သည်။ ။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကွယ် ... သိုင်းလောကသားတွေဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ရှိနေကြတာပါ။ ငါတို့ ကတော့ သူများကိုသွားကြည့်ဖို့ လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ သူများက ငါတို့ ကိုလာကြည့်ဖို့ လည်း မမျှော်လင့်ဘူးကွယ်”

သူမသည် အဘိုးအိုကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်မပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်ပြလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ... အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

စင်းတိမ်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

“ဆရာ ... စကားပြောစရာရှိလို့ လား”

အဘိုးအိုမျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်”

စင်းတိမ်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်မိသည်။ ။

“ဆရာ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

အဘိုးအိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ... ထိတက်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထိတက်က
အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

“အစ်ကိုကြီး ... ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်စား ပြောပေးရမယ်၊
ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်ခြင်းသည် ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်
သည်။ ။

ထိတက်က တွေဝေသွားသည်။ ။

သူမသည် အဘိုးအို မည်သည့်စကားပြောချင်သည် ကို
မသိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

အဘိုးအို၏ ကိုယ်စား မည်သို့ပြောပြနိုင်မည်နည်း။ ။

သူမသည် အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည်
တဖျတ်ဖျတ်မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး စင်းတိမ်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

တဖန် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

တဖန် စင်းတိမ်း၏ ခြေထောက်မှ ခေါင်းပေါ်ထိကြည့် လိုက်လေသည် ။ အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိတက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည် ။

“ငါပြောချင်တဲ့ စကားကို မင်းနားလည်လား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိတက်သည် အလွန်ဉာဏ်ရည်ထူးချွန်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ပြုံးပြ လိုက်လေသည် ။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ”

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ သည် ပို၍ တောက်ပသွားသည် ။

ထိတက်က စကားဆက်လိုက်သည် ။

“အစ်ကိုကြီးပြောလိုတာက လူတစ်ယောက်ဟာ မွေးလာကတည်းက ကြီးပြင်းလာတဲ့ အထိ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ကံတရားရဲ့ စီမံမှုကိုခံကြရတယ်လို့ ဆိုချင်တာမဟုတ်လား”

အဘိုးအိုသည် မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်လိုက်သည် ။

ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ... အဘိုးအိုသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

တစ်ဖန် ... သစ်ရွက်များကြွေကျနေသော သစ်ပင်များကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ... ထိတက်ထိုင်နေသော ကျောက်ထိုင်ခုံနှင့် မိမိအိပ်နေသော ကျောက်ကွပ်ပျစ်ကို ပြန်၍ ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

ထိတက်က မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစား လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် စင်းတိမ်းအားပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“လူသတ္တဝါတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘဝချင်း မတူကြပါဘူး၊ တချို့က သိုင်းလောကထဲမှာ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေကြရတယ်၊ တချို့ကျတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြပါတယ်”

အဘိုးအိုက ထိတက်အား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ထိတက်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်မပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ် လိုက်လေသည်။ ။

ထိုစဉ် ဆင်းရှောက်စုနှင့် ပုခက်တို့ သည် ကွပ်ပျစ်ရှေ့သို့လာရောက်၍ ထိုင်ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ကြသည်။ ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ရွှင်ပြုံးသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူတို့ အားလုံး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

တစ်ဖန် သူတို့ ၏ ခြေနှင့်လက်များကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ထို့နောက် ... နံရံပေါ်၌ ချိတ်ထားသောစားကို ကြည့်ပြီး ... ထိတက်၏ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်များ သို့ ရွှေ့လျားလိုက်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ... မျက်လုံးကို အသာအယာပြန်လည်မှိတ် လိုက်လေသည်။ ။

ထိတက်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“သူကပြောတယ်၊ တို့လိုသိုင်းပညာရှင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေရတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းပေမယ့် အမှားတွေရှိခဲ့ကြတယ်၊ အသက်ကြီးရင့်လာတဲ့ အခါ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ အခါမှ ပဲ အဲဒီ အမှားတွေရဲ့ ဒုက္ခက သံသရာပြန်လည်လာတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်ပေမယ့်လည်း အချိန်မရနိုင်တော့ဘူး”

ထိုစကားကို ... လူငယ်သုံးယောက်အနက် စင်းတိမ်းတစ်ယောက်တည်းသာ နားလည်သဘောပေါက်သည်။ ။

ပုခက်နှင့်ဆင်းရှောက်စုတို့ မှာ မူ သဘောမပေါက်ကြချေ။

ဘာပြောလိုက်သည် ကိုပင် သူတို့ နားမလည်လိုက်ကြပေ။ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားသည်။ ။

အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင်

မျက်လုံးပြန်ပွင့်မလာသောကြောင့် အဘိုးအိုမောလာ၍ အနားယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းစင်းတိမ်းနှင့် ထိတက်တို့ က နားလည်လိုက်ကြသည်။ ။

စင်းတိမ်းက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။ ။

“ဒါနဲ့ ဘွားဘွားလုပ်မယ့်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ ဘယ်သူတွေများ ပါဝင်မှာလဲခင်ဗျာ”

ထိတက်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“မနည်းပါဘူး ... တိဗက်နယ်ကိုရောက်လာကြတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပေါ့”

“ကျွန်တော့်ဆရာကော ပါသလား”

စင်းတိမ်းက သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသောကြောင့်
ပြောငဲ့ဖွင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ပါတာပေါ့ကွယ်”

“မိတ်ဆွေဟောင်းတွေထဲက ဘယ်သူတွေများ ပါသေးသလဲ
ဘွားဘွား”

“ကူဘွားဘွားနဲ့ သူ့တပည့်တီဟု အင်း၊ ဝမ်းကျောင်း၊ နောက်ပြီး ချိုစိမ်းနဲ့ သူ့တပည့်ကျင်းချန်စန်းတို့ လည်း လာကြမယ်”

စင်းတိမ်းသည် တီဟု အင်းလည်း ရောက်လာမည်ဟု ကြားလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ထိတက်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ကဲ ... ဧည့်သည် တွေ မကြာမီရောက်လာတော့မယ်၊ တို့ ကလည်း ပြင်ဆင်သင့်တာပြင်ဆင်ထားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်ဘွားဘွား ၊ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်”

စင်းတိမ်းက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်သည်။ ။

(၅)ရက်ဟူသောအချိန်သည် လျင်မြန်စွာပင် ကုန်ဆုံးသွား၏။

(၅)ရက်မြောက်နေ့ညနေပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။

စင်းတိမ်း၊ ပုခက်နှင့်ဆင်းရှောက်စုတို့ သည် သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ။

သူတို့ ၏ မျက်နှာသည် နှင်းရည်သောက်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေးများ ပမာ လန်းဆန်း ချင်ကြည်လျက် ရှိနေလေသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် အဖြူရောင်စက္ကူကပ်ထားသော မီးပုံး(၃)လုံးထွန်းညှိထားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ...

အခန်းတစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

နံရံတွင် မိတ်ဆွေဟောင်းများ ပျော်ရွှင်စွာတွေ့ဆုံပွဲဟူသော စာလုံးများ ရေးသားထားသည်။ ။ အနီရောင်စက္ကူတစ်ချပ်ကိုကပ်ထားသည်။ ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအားလည်း ကျောအောက်တွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးခုပေးထားသောကြောင့် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုမှာ ထိုင်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေ၏။

ဆင်းရှောက်စုက ကျားသားရေတစ်ချပ်ယူ လာပြီး အဘိုးအိုအားခြုံပေးထားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ... အဘိုးအို၏ ဆံပင်များ သည် မီးရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်နေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ပန်းများ ဖြင့်မွမ်းမံထားသောကြောင့် မင်္ဂလာကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံနေလေသည်။ ။

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေမိ၏။

လူငယ်သုံးယောက်က တက်တက်ကြွကြွ မွမ်းမံပြင်ဆင်နေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် ကျေနပ်အားရဖြစ်နေခဲ့ရသ

ည် ။

“အင်း ... တော်တော်ကြာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ လာကြတော့မယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေကြသလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ၊ ငါစကားမပြော နိုင်တာခက်တယ်၊ သူတို့ နဲ့ စကားပြောချင်လိုက်တာ”

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုသည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ တွေးတောရင်း မိမိဘဝ ကို စိတ်နာလာပြန်လေသည် ။ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာလည်း ဖြစ်ရ သည် ။

★